

כאשר שלח פשה בתלמו אלה הוא כאשר עשה כאלו עשה את פ' שלח עשה אלה הוא כאשר עשה כון דהשך בו הפש כאשר עשה קריין ב' כנע"ד : (ו) מבוחר : (ז) מין פרק החובל דף פ"ג מובא ברייתא זכת ונשי בני מדי עמם אילנה עמם ושלמה וזכה אדם וצאת הטהו

כיד וכו' ויאמר אני את אילי שאין מעשה כיד : (ז) ויבול טיבא את עינו : יבם את עינו - קטני את יודו וקטני את יודו - שיר את רגלו וישבו את רגלו - ח"ל מכה בהמ' מכה אדם - מה מכה בהמה בחשלומוין אף מכה אדם בחשלומוין : אם נפשך לומר לא הקרינו כופר לנפש רוצה לרוצה אין את ניטל כופר נוטל את לאברי כופר : (ח) מכה בהמה מכה אדם מה ח"ל לפי שנא מכה אביו ואמי יטול לא יהיה חייב עד שיכה שניהם כאהור : ח"ל ומכה אדם יבם אפי' א' מהם - יטול אפי' הכהו ולא עשה בו חבורה יהיה חייב ח"ל מכה בהמה ומכה אדם מה מכה בהמה עד שיעשה בו חבורה אף מכה אדם עד שיעשה בו חבורה : יטול אפי' הסרו לאהר מיתה יהיה חייב ח"ל מכה בהמה ומכה אדם מה מכה בהמה כהני' אף מכה אדם כהני' : (ט) משפט א' יהיה לכם כמשפט דיני נפשו' דיני ממנות : מה דיני נפשות בדינייה ובחוקיה : אף דיני ממנות בדינייה ובחוקיה : אי מה דיני נפשות בכל' אף דיני ממנות בכל' ח"ל עין חתה עין ריבה : (י) ויביר משה אל בני ישראל הוציאו את המקל אל נהרין למחנה זו היא שאמר מלמד שב"ד מבפני' ובית הנקל' מברוך וירגם אהו ולא כבחו - אבן מלמד שאם מת באבן אהו יצא - ובני ישראל עשו כאשר צוה יי' את משה אף לכביב' אף לדחי' אף לחליה אף ללא חלון נכלהו על העין : סליק דבורא

פרשת בהר סיני

א וידבר

א וידבר יי' אל משה בהר סיני לאמר - מה ענין שמישה אצל הר סיני והלא כל המצוות נאמרו מסיני אלא מה שמישה נאמרו בלוחי' דקדוקיה מסיני : אף בלם נאמרו בלוחי' דקדוקיה : מסיני : (ב) כי חכא יטול משבא לעבר הירדן ח"ל אל הארץ - ארץ המיוחדת - יטול משבא לעמק ומואב ח"ל אשר אני נוהן לכם ולא לעמון ומואב - מניין אהו אומר כיבשו אבל לא חילקו - חילקו למשפחה' : ולא חילקו לבתי אבות ואין כל א' וא' מכיר את חלקו - יכול ירו חייבים בשמיטה ח"ל שדך שיהא כל א' וא' מכיר שדו - כרמך שיהיה כל א' וא' מכיר את כרמו : (ג) נמצאת אתה אומר כיון שעברו ישראל את הירדן נתחייבו בחלה ובערלה ובחדש - הניע ששה עשר בנימן נתחייבו בעומר - שדו חמשי' יום נתחייבו בשתי הלח' לראב' עשר' שנה נתחייבו במעשרות - הותילו מונים לשמיטה לעשרי' ואחת עשו שמיטה - לששים וארבע עשו יובל : (ד) ושבת' הארץ יכול מלחצר בורות ושיחי' ומערו' ובלתקן את המקוואות ח"ל שדך לא תודע וכרמך לא תימור' איז

פרשת בהר סיני

פרשה א (ב) בסוף במוציא

דריש מטעם שלא' (ב) בסוף במוציא דריש מטעם שלא' רצו אלא במעשה חור' הכל נאמרו מסיני אפי' מה שהלמד ודחיק עתיד לחדש נאמרה בסני וזהו מקשה מה ענין שמיטה אצל הר סיני פי' איהו חוספה שלמות וס' לשמיטה אצל הר סיני והנה כל המצוות נאמרו בהר סיני וגם ס' ס' בכלל א"כ הוה שמיטה דבר שהיה בכלל ויאל מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יאל אלא ללמד על הכלל כוונ' יאל ואיהו ענין יאל ללמד ומתוך אלא מה שמיטה כולל והחילוק שבין מסיני שהרי לא נשנו עוד בערבו מואב מנין שמיטה כלל והחילוק שבין כללות לפימה דע' הכל הניבאים קבלו את כביאחן מהר סיני ואלו זכינו היס כל דברי' נביאות' הכל לטובת גדולה שאין השלמות בשבט

בניחוס עירין מחייב המעשה' המחיר ולכן כשבל' הוהן להמלכות הבריא' יאלה לפועל דמין שיתקיים לפי סומן והפנין האמר עליו וכל זה בחיובי המורה ונכתיב' אצל עיקרי המלו' כבר יאלה לפועל דמין כלל פריטיס על כל אופן המעשה וזה למדנו ממשיכה מה שמיטה שאלמר' כפר סיני הרי כבר יאלה כבר סיני

עם כל פרטיס כמו שמיטה' להקיי' ב'ן ישראל כך כל המצוות נאמרו ונקפא כל פרטיס' כמו סמן פתיזין להקייס ולא תאמר כמו בשאר נביאות שקיבלו כל הנביאי' עמר סיני ויהי יכולה להקפוד לפי סומן כוון פתח לבטן ללמך וזאכל אש בארד ומעיקר' כבר סיני אינה אלא בודפת החיקון הכללי המקווד לק' סימן בלשערוקא' להליק מהמת לעילא ויהי מאמר השכי' עמרת' על דודה רשיפ' רשיפ' הממנה א' הפעולה האמיתות לנדקט בו ופתיח הלבנון עליון להפנת לקראתה וטעם פתח לבטן ללמך טעם עזי לכות הוא מומה כהן מוסס ליון וירושלים עיון הר' וטעם לבטן גבור' י' לב' ה' ע' וזון פשוטה לטעם ממש ימות ועמיד' ליתקן כי לא יתקבל כמעט כי ימחר הכל עתך מתקמול חפסה וגם הוא לעמך הוכן לכוונה שהכל כרא' לכוונה ופתיח להכיף תללו כוונ' אומר כבוד על סכל ג'ע וטעם וזאכל אש כטעם כי ל' פלנטן אש אכלה בתרדך כטעם ויבשר ל' ארזי הלבנון ובאונס אל עקוד' נאמר וזאכל אש בתרדך וזע' ע"י קטלנו נתנבא זכרה זה הכביפה על תורקן בניס' מטעם שאין המליאות הפשוט מחייב מעשה המחיר וכיוצא בזה רבים מפלטי' חמים דעם ענון לא ארניס לאלה יתנו איה' לביא' בשלום שהו על ארחת המקוד' שישבו איה' שלמטה לביתו בשלם וכיוצא רבים אכל מנוסיס של תרה פתח בדינוי הכל בלאתו עתך ימכה כבר סיני ולא נחמס' ארז' אלא הכחיפה והפירס הכבייפה מה ענין שמיט' אצל הר סיני מה ענין נפסוף בשמיטה יתרה מכל המצוות והלא כל המצוות נאמרו כבר סיני כמיט' אלה המצוות אשר צוט' ד' אש מטה אל בני ישראל כבר סיני והמיטה בכלל ולמה יאלה מן הכלל ואיהו ענין נלמד לכלל כל אלא ללמד מה שמיטה שלא נשנו בערבות מואב כמשנה חורה הוראת המעשה והמפרט בה כחן אופן המצוות על מעשה המונס כאשר יעשו בני ישראל כל לפי תקווד' ולא תכנור וכיוצא בכל בני ישראל בדיני' אף כל המצוות שנאמר בה' אלה המצו' לא חמרה שנאמרו בסני' ידעין כפי המליאות הפשוט' אלא שאפי' נישנו במעשה חורה והחורה שבע' פ' אופן מעשה המונס' אלא

אף כל פרטיס וקדוקיה כמו שיש בדינוי הכל נאמרה בסני' כמו שמיטה שהיא סוף המעשה ונחלק ולי' ארון הכל בסני' ויש בזה דריס ארוכס והמי' ונחמחו לו שפרי' מורה אחר העיון האמת בדברי רשב"ן ר"ס רג"א ק"א : (ב) הארץ בה' י' מה מטעם אר' הכי' עמון ומואב היינו ארץ כיהון ועונ' ח"ל אשר אני עמון וזה הם בעצמם לקחו לתקם : (ג) כמעט כחי' וירשח וישבה המורה אהר חילוק וכינוש : (ד) אלו אמר והכסה הארצון לא יכול אני ללמד לומר ששבונו אפי' למפור בריח של מים לשמים למה ללמד פרט וזיפס' וימור לומר שק' שכנית' אלא כנס וזיפס' אלו אמר לא חמרה לא חמרה ולא אמר שק' וכרען הייתי אומר אין לי אלא זריעה וימיר חמרה וימיר סחח בנפן ומיכוס עשבים רעים וכיכוס שמוך עשבים למעל' ולבוקו חופ' :

עשירות

תורת כהנים

האיפה

חומר מס' א' אילין לקח המים לזה אמר שקד המיוחד לעדרם שקד לא כרשנא כל מלאכה שבשוק ושבכרמך רש"י מ"ק דפירש מלכתי שקד לא חורג ונא חובי לא חורג שקד(ה) מפיקין בשליו מן האילין להקל מעליו ונרבינו ואין מפיקין בשלים ואין משגיגין מושין עמוסת האילין

השמיים ע"ש נבט' ומעטם דרש' ואת דרש' ג"כ ר' יונתן א"י וספיקא את חבולתה קפאי על אם הביאה שלש' וכרייתא דכאן קילר בניטו' דעיקר דרש' אופשט נפקא לן ורבינו העלים עיניו מניכר'א דכאן ועיין ר"ס ט"ב :

פרק א (א) חק און נטעין

ובין גבירי ופין מרכיבין מרכיבין פרכיבין פתות משגיג' יום לפני ר"ס וזו חון משגיגים דחוס' שבועת ע' ר"ס ק"י ר' חוס' שבועת נפקא ל' מלאן מ"ל ובגמ' ו' מוכיף דשינו שלשים יום קודם ובגמ' השביעית ג"כ לכבוד ולדבר הכי בעל ק"ל חפוסים מאוד : מלאן אמרו מלאזינין בלורו כתר הפרשה ובחובלה כתר שלש' אם כן בלין אזינין כתר הפרשה ובגמ' כות פירוש הסוגיין בשביעית לא נגאור פד פה פגי' של שמיים וזו חוס' בגמ' דין שבועות : פראיות מין מלמיה ע' שבועות פ"ס : שנה ל' רש"י פירש לש' ל' והגויס שנה ל' היינו ובר לעפשה דראשית כאשר מביאר השעס כי בו שנת ולהכי נמי שביחת בהאע ומבד ואמס' ללכוס' דמלאו בכריאות מולס' אמתכנו דלא כולס' בתקופה פשיית' כתיב סכמת שלשה דנעמן כותה בתחילתה אלול דלשמי' דינה אשר נקבלה למשע ולישאל כל ימות הספירה עד שבנינו לעשר הסמשים ביום החפשים ששל בשנת סמן הבנת דבר עמון דבר ויס כריס' אוכל עמון השכונת לבסירה לזויות מבורא עול' לכוסיף מעניסיו' לאותה ישראלית פניס בניס' דבר ד' עמנו ואממן הוס שנה עפס' זכר למען חורג דנהוסף קושה ימירה במ"ס וצ"ה דשנה לקט את יום הבנת דלכס' במיחמו' ובגמ' כל היום בצושכנת כמ"ס בהערי יראים והאי שנת דע"ס אינו נקרא שנת בראשית ובר לעפשה דראשית אלול זכר ליציאת מצרים אסקרי' דסיינו ומעשים עלו בני ישראל דעינה נגוף למצרים והיפול לישראל אשר כס' בתר אל וסיינו לכתיב לא חפשה מלאכה דסיינו ל"ס למען ימו' ענדק ואממן כמון כל אסיי' סין סואיל והוא שנת ל' אלסין כי בו שנת בעפשה דראשית והוא שנת דמעלי' שנתא דשרא' ב' יראס' לא חפשה ובה כס' בשנת בראשית כמעט דרכו של איס' ללכוס' מלחמות ואין דרכה של אשה ללכוס' מלחמות' עליה נאמר מתלניה מות יומת' של שנת בראשית והדר קאמר וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים דמון איס' הבחנה

לי אלא לזרע ולזמיר ולחריש לעידוד לניכוש ולכיבוה וליבקוע מגיין ת"ל שורך לא וברמך לא כל מלאכה שבשורך ושבכרמך : (ה) ומגין שאין מובלים ואין מפיקים ואין מעשגי' בעלים ואין מאבקים ת"ל שורך לא ומגין שאין מקרסמים ואין מורדים ואין מפסלים באילנות ת"ל שורך לא וגי' : (ו) או שורך לא חודע וברמך לא חומד יכול לא יקשקש חחת הזיתים ולא ימלא את הנקעים שהחת הזיתים ולא יעשה עוגיות בין אילן לאילן הבירו' ת"ל שורך לא חודע וברמך לא חומד : הורע והחומר בכלל היו ולמה יצאו להקיש להם 'אלא מה זרע חמיר מזההדים שרם עבוד' בארץ ובאילן אף אין לא אלא דבר שהיא עבוד' בארץ ובאילן יכל אף שנת היובל חתי' עולה למגין שני שבוע' ת"ל שש שנים חודע שורך ושש שנים חומד כרמך . שני זרעים עולות מהגין שני שבוע' ואין שנת היובל עולה למגין שני שבוע' : (ז) מגין לאירו ולרוחן ולפרגים ולשומשומי' שהשרישו לפני ר"ה כונסן אחת בשביעי' ת"ל ואכפת את תבואה בשביעית : (ח) יכול אי"פ שלא השרישו ת"ל שש שנים חודע שורך ואכפת ששה זרעים וששה אסיפים לא ששה זרעים ו' אסיפים : (ט) רבי יונתן בן יוסף אמר מגין לתבואה שהביאה שריש לפני ראש השנה כונסה אחת בשביעית ת"ל ואכפת את תבואה ואף משהביאה שלישי :

פרק א

א ומגין לשלשים יום לפני ראש השנה ודרי הן בכל השנה ת"ל ובשנה השביעית שנת שברון הי' לארץ סיכין אמרו כמות שוח שביעי' שלהם שניה שהם עושות לג' שנים . רבי יהודה אמר הפרטיות שביעית שלה' מוצאי שביעית שהם עושות לב' שני' אמרו לו לא אמרו אלא בכנות שוח . שבת ל"י כשם שני בשבת בראשית שבת ל"י כך נא' בשביעי' שבת ל"י . שורך לא חודע וברמך לא חומד . כל מלאכה שבשורך ובמלאכה שבכרמך : (ג) את פהי קצירך לא הקצור סיכונמכו חכמים על הפחים שיהו אסורי' בשביעית . ואת ענבי גזירך לא תבצור . מן השמיר בארץ אין אתה בוצר . אבל אתה בוצר מן המופקר . לא תבצור לא תבצור בדרך הבצורים . סיכין אמרו חאנינים של שביעית אין קצי' אתה במוקצה . אבל קוצה אתה בחורבה . אין דורכים ענבים בגת אבל דורכים בעריבה . אין עושים זיתים כבד ובקושב . אבל כוהש ומכנים לבדיר' רש"א אף שוחן הוא בכד ומכנים

לסמיך החולעים : מפניהם שרשים כמנוח מסין בלכס' מקרסמים ענפים סיכיים חותכין מורדין ענפים לחים קרוי יחד כמקוריון דרך לקולס' ומגיןן מקלת חוס' יורד : מטמין חסוך וקולץ כרי סיהם גמלו כדרך ישר ועומר נאס' ובמורא גרסינון מטמין היינו למסוך אינן סהא רעין בימהר : (ו) עיין מושל קצן דף ג' מונא בריית' זאת יכול לא יקשקש היינו עומר אלול מעומר בגמ' וקשקש בויסים : פגיאות מופר גופא חתה כגפן יסין צו מישוריעם בכלל ובגמ' השביעי' סבת שחון לארץ היס' : אף כל עבודה שאה הדיס' וזכרת ענו' כל כרי פרטי ילא קשקש וגימיר ומיס בקנפים וענפים שאין בשליס' ואי קשקש לא אמור עומר לעיל קא מירין לקמן בגמ' הא כמתי' ונא' בעיקר חומי אמור עזיקי מומר : נגמ' נרכיון אף כל עבודה שבשנה והכרתם וכל הכי עבוד' דלעיל נוסג' בין בשנה ובין בכריס' ואף סיה' מן סמן עתם עובדין יס' לוס' שבמקומן סיה' עמון דך יריגין לעשמן בשנה וזכרת ונבמורא מקשיין וקשקש בהזישים מי שרי ונא' הן וכו' ומתמן קרי קשקש הו' מלכרינו אלמירי לכבוד וחד סהיסי עילי מות' עיין גמ' ה' ל' יס' שנת היובל ועלם לאל' ולכלן וימס' שנת היובל לשנת הבצירה כאלה ת"ל שש שנים דלער שש שנים מיוחד סיהס' לו לער שבביעית לא חורג מעילא דשס' חריס' אלול לער לך שחמיד שש שנים סהס' ממילא דלין היובל עולה לכאן ולכלן למעשה כאלה ומתא' זה על כיוון לא כר' יסורה דלא ר' יסור' הכי' שנת סחשים עולה לכאן ולכלן עיין נדריס' כ"ל ר"ס ט' עירוכין יב' ונראס' דששכמס' הוא ונל' שיד' כאן דסאי דישא' אלויס' דמכמים נדירס' עיין נגיר' : (ו) אורז ריון חסן סיר' ולפרגים סקרין מלאן שומס' אינו מלוי בצדנסינו אלול בארץ ישראל כונסן אחת בשביעית כון שהגירסו בהס' שחית לפני ר"ה של שביעית אין בהס' קושה שביעי' דכאלו זיינים אוליגין בתר הפרשה :

ח"ל ואכפת את חבולת שיהי' מיוחד למע' לו להבאר לנו שאס' קמסחמס' כל אחר יסבוף ומאי לנו אם נסבוף או לא ולכן מפרש דקאי אללקמים ואספת את חבולת' ובגמ' השביעית ו' מוסיף שגס' בשביעית חלסוף וסיכי דפי' פ"כ כסאסייסו לפני ר"ה אוח' דלזיגין בתר הפרשה : (ס) מ"ל שש שנים חודע דכל הפסוק הוס' מותר' מאי נפקא' . נו אם חורג או לא ללבר שבביעית לא חורג וכי מייחייב לזרוע אלול על כרחי' פ' מה שאחיה זרוע בשש' אסיה מייחייב לכסוף בשש' ולא ששה זרועים ובשביעי' אומסין ופולא' נכחוב ואספת את חבולתם לשון רבים דהא על כל שביעי' שנים קאי וכתיב חבולתה משמע דלשיטיה פהדר' דאס' השריס' בששים אוח' דלימים דהולכי' אחר הפרשה ואספת את חבולתה כשגס' השביעית אבל אם לא השרישו או שאר דברים לאין דייס' בהשרשה עליהו נאמר שס' חורג ואספת דוק' בשש' ולא בשביעי' וזוס' ח"ה דבייתא דלעיל משכמס' : (ט) ה"ג נבט' ר"ה דף י"ג חתי רב יונתן ב"י ועשת' אם כחבול' לשלש' אל חקרי' לשלש' אלול לשלש' שששס' כסיה' בשלש' בשלש' כמות' פשיית' של חבולת' כסיה' בשלש' בשולה ופרסיין ופא' מיכתי ל' לנפוי' שחכס' על מה נאלכ' בשנה השביעית כתיב קרא אפרינא וזכרתם את השנה השמינית ואללקס' מן סחבולת' יסן על השנה

ועסאי אסייכ' אורייתא לישראל ויחס' לי כגולס' על כן לוד' ד' אלסין לעשות את יום הכתוב בעשה דידי' דסיינו מוכפס' קושה ממתן מורה בעשה לא נלטווה עבד ואמס' כמון אלול לוד' דייקא דסיינו שנת דמ"ס זכר ל' ע' ושביתמו וזו הוס' פשייתו מנות' סהכס' אמת' ואמונה' זוס' הוא שאמר כאן כסס' שנאמר כוזבם בראשית בראשית דייקא שנת ל' בייט' שביחם ממלאכה באשס' יראס' ד' כך נאמר בשביעית לבנות לשס' ד' לשס' דייקא ושנת ל' כמו סהוא שנת בעפשה בראשית כן אנו מגיין שלא פ"י בחירתינו לבנות ממלאכה ועשה הוא לא חפשה : ללא מחסדין ולכן כל מלות שביחם כל"ס מטמס' שנת ל' ובשביעית אין לך אלול שנת ל' כמו שנת בראשית ואין כס' עשה לקט' השנה בחוספת קושה כי שנת הארץ הוא באמ' ואין כס' אלול עשה דשביחם כדוס' מלמו ל"ס והכן מאוד אחיי ועיין מאמר מר"פ : מלאכה שבכרמך כלעיל : (ג) כל שחוליא הארץ בשנה שביעית בין מן אורע שפול בה מקידי' שג' גיח בין מן העיקרים שנקלחו מקום ומזור ועשו' ואניס' נקרא פהיין בין מן העשנים והירקות שעלו מאליון ואין ל"ס זרע' בכל מותר ללכלו מן המורס' שגמלר' וסיהס' שנת הארץ לכס' נאלכס' ואפ"י סיה' שמיים בשביעית

כאן חורג דנהוסף קושה ימירה במ"ס וצ"ה דשנה לקט את יום הבנת דלכס' במיחמו' ובגמ' כל היום בצושכנת כמ"ס בהערי יראים והאי שנת דע"ס אינו נקרא שנת בראשית ובר לעפשה דראשית אלול זכר ליציאת מצרים אסקרי' דסיינו ומעשים עלו בני ישראל דעינה נגוף למצרים והיפול לישראל אשר כס' בתר אל וסיינו לכתיב לא חפשה מלאכה דסיינו ל"ס למען ימו' ענדק ואממן כמון כל אסיי' סין סואיל והוא שנת ל' אלסין כי בו שנת בעפשה דראשית והוא שנת דמעלי' שנתא דשרא' ב' יראס' לא חפשה ובה כס' בשנת בראשית כמעט דרכו של איס' ללכוס' מלחמות ואין דרכה של אשה ללכוס' מלחמות' עליה נאמר מתלניה מות יומת' של שנת בראשית והדר קאמר וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים דמון איס' הבחנה

כאן חורג דנהוסף קושה ימירה במ"ס וצ"ה דשנה לקט את יום הבנת דלכס' במיחמו' ובגמ' כל היום בצושכנת כמ"ס בהערי יראים והאי שנת דע"ס אינו נקרא שנת בראשית ובר לעפשה דראשית אלול זכר ליציאת מצרים אסקרי' דסיינו ומעשים עלו בני ישראל דעינה נגוף למצרים והיפול לישראל אשר כס' בתר אל וסיינו לכתיב לא חפשה מלאכה דסיינו ל"ס למען ימו' ענדק ואממן כמון כל אסיי' סין סואיל והוא שנת ל' אלסין כי בו שנת בעפשה דראשית והוא שנת דמעלי' שנתא דשרא' ב' יראס' לא חפשה ובה כס' בשנת בראשית כמעט דרכו של איס' ללכוס' מלחמות ואין דרכה של אשה ללכוס' מלחמות' עליה נאמר מתלניה מות יומת' של שנת בראשית והדר קאמר וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים דמון איס' הבחנה

עשירית

תורת כהנים

האיפה

קמא

כבשית ולמטה פירותי מותרין כאלה ומינייהו היינו חייבים שאלה מלה וזו שאלה את הפנים קיירך לא תקור של יקאר כדרך שקורב ככ שם קר כדרך הקורין לוקה כנו שקר כל המלה והפמיד לרו ויש בקר מלא קולר מעג מעג והוכס וחולק ומדברי סופרים

זו כדרך שאר הפנים ר' יאודה סבר זוקא פניו אולקין אבל כפ"כ העשיר אמרו לו לומר אחר שהפקדון ר' יובי סבר אחר שהפקדון והוא מרשותו שאלה מהם בן אדם צדיקים אסחור וכהם כסלכהנים לתוך ביהו אכל וכולך עד שילכו וזהו א"עניים אחרים אחד בשירים היינו כפ"כ

ובכנים לבדירה : (ד) שבת שבתון יהיה לארץ כיון שיצאת שביעית אע"פ שפירותי שמיטה מותרת את לעשות מלאכה בגופו של אילן אבל פירותיו אחרים עד ט"ו בשבט : (ה) והיתה שבת הארץ לכם מן השבות בארץ אהא אוכל ואין אהא אוכל מן השמור. מיכן אמרו שדה ששמיטה ב"ש אומרים אין אוכלים פירותי בשביעית וב"ה אומרים אוכלים בית שמאי אומרים אין אוכלי פירותי בשביעית כבזוכה וב"ה אומרי כבזוכה ושלא כבזוכה רבי יהודה אומר הילוף הרברי זה מקולי ב"ש ומדומרי ב"ה : (ו) לכם ולא לאחרים. לאוכלה ולא להביא ממנה מנחות. ולא להביא נסבים ממנה. לך לעבדך ולאמהך. מה ת"ל לפי שנאמר ובשביעית תשמיטה וגו' ונשתה ואכלו אבינו עמך. שיכול אין לי פירות שביעית נאכלי אלא לעניים בלבד מניין אף לעשירי. ה"ל לך ולעבדך ולאמהך הרי בעלי עשירים אמורי. עבדים ושפחות אמורים. א"כ למה נא' ואכלו אבינו עמך העניים אוכלים אהר הביעור. ולא עשירים דברי ר' יהודה. ר' יוסי אומר אהר עניים וא' עשירים אוכלי אהר הביעור : (ז) דבר אהר ואכלו אבינו עמך הראוי לאדם לאדם. והראוי לבהמה לבהמה. ולשחור ולחושבן מן העיבים. הגרים עמך לרבות אה האבטיא : (ח) ולבהמהך ולחיה מה ה"ל וזה אה חיה שאני ברשותך הרי היא אוכלת. בהמה שהיא ברשותך אני דין שתאכל. אילו כן היתה אומר יבנום לבהמה ותא אוכלת לעולם מה אני מקיים ביעור פירות שביעית בפירות אדם. אבל בהמה תהיה אוכלת לעול' וכשהו' או' ולבהמהך ולחיה מקיים בהמה לחיה כל זמן שחיה אוכלת בשדה בהמה אוכלת בכית כלה לחיה שבשר' כלה לבהמהך שביעית : (ט) אשר בארץ. מה שבארץ איכלים לא מה שהציא עקלים לעבדיו לפנינו. א"ר שמעון שבער' בפירותי שמוציא לבוריא ואין מוציא לח"ל : (י) תהיה אף להרלקת הרר אף לצבוע בה צבע. כל חבואת'. מלמד שאין נאבלת אלא חבואת. מיכן אמרו באיסי איכלים פירות האילן בשביעית הפנים משהוריתו אוכל בהם פירות בשדה. ביהלו כונס לתוך ביהו : (יא) וכן כיוצ' בהם כישאר שני שבוע הייבים במעשרות הכיור משיגירע אוכל בו פיתו בשדה. הבאיש כונס לחך ביתו. וכן כיוצא בו. כישאר שני שבוע הייבים במעשרות זוחים כל זמן שהם עושים שלשה לוגים לסאה : (יב) הבנינו רביעית לסאה פוצע ואיכל בשדה הבנינו הציל לוג מותר. וכן בשדה הבנינו שליש בותר בשדה. ובנוס לחך ביתו. וכן כיוצא בהם כישאר שני שבוע הייבים במעשרות. ושאר כל פירות האילן אין אתרשאי לבקוש מהם ולשלוק מהם ולא לאבי' מפניהם. אלא כעונתן למעשרות כך עונתן לשביעית. לאכול ולא לעשות ממנה זולפין. ולא לעשות ממנה מלוגמא. ולא לעשו' ממנה אוכלות ולא לעשות אפיקבטיין :

פרשה ב

כשלו מותר לזכות מן ההפקדון וע"פ כל דמינו בק"ל דמי פית לעניים פירות כתיבס אפ"ג דללו לתיב אכלי לנו אפי' אחר הביעור יסמק סכר ולא נאמר עיין רמב"ן על הקורה מובא בסו"ט ובכ"מ : ור' יובי סבר ואכלו אבינו וגם עמך כיוון עם ישראל ככלל : (י) עין שבעת פ"ס ויחרס חאלל היינו עם שאינו ראוי לאדם אכל הראוי לאדם אין מאכלין אוהס לבהמה עשין עמנו מלוגמא הראוי לבהמה לבהמה ועושינ עמנו מלוגמא לאדם אכל לא לבהמה : מן הכפ"כ דללו משיאל פשיטא אכסיה קילות של מין וכדרי סב"ק ק"ל אמהו' וסו"ט ד"פ ע"ש : (ח) פ"ס חיה שאינם ברשותך והיא אוכלת מכל פקום שהקנה כדי היא אוכלת כיוון שהקנה יכול לאכלה מפירות שביעית כהמקדשה ברשותך ואין לה מהמון אלא מה שהקנה נותן לה והיא כו' וזהו כו' ענין לעניים מ"כ שחאלל עין ר"ס והשאר מבורר : (ט) לנרות מקום כשורף והוא פקום עקביה לעבדיו ולעם פירות שביעית : (י) עין פ"ס כהו"ט : לטון הבואה דריס דהינו שביעית שלש פכ"כ : אולקין מהם דהרשין לאלה ולא להכנס אס חלן קודם זמן כו' כפ"כ ואלטרך דרשא דכאן חבואתה ששורר. לאכלי סהם לבהמה ואלטרך לבהמה לשאר פירות כולל יכסנים פני חלנה משהוריתו כאלומו : אכל בהם וכו' אכל ללקט ולהכניס לבית אכור עד שיגמרו : כהלו ויגמרו ונדלו כל ארבוניו ושלמי יליפקדתי' חסיה כל חבואתה לאכול וכמינו מן הקנה שאלו את חבואתה כשני חבואת הכחוש מברך אחת מן הבית ואחת מן הקנה : (יא) אכילתו קאי : משיגירע מאקדש גרש דהינו שיש צורעו ונדלו ככול כלן וכמשהם גרסינן עשהבית מים דהינו סכר יש בו מקום : סלמים כהקדש כאלה והיינו כהמכשלו עד שהמלנים שבפנים נראים במתן מתקדקליפס ואם ייחס כהם קרינים להקפוש יחיס דרד יחיס לעשות שלש' לוגין לסאה : ככנים רביעית כולו לסאה שמשאה יחיס יכול להביא רביעית כולו סמן : פולע דרד היס לכתחו ולעשנו כדי למקח פירותיו : ואוכל בשדה דברו שדרו לאכול כו' אכל לכור לא סו' ואין סמן אלא ככר שדרו למקדשנים חזי לוג שחכשלו עד שאלו יכול להביא סלי לוג עמסיה ככניהו שלש שחכשלו שליש ממה שחייבים להקלל ואינו מוילי' ממה עכשו אלא שליש ממה שמוילי' לסאה כהמכשלו יפס דהינו לוג

כפלי הסוה מלמס אין אוכלין ח"ל לך אף לבצל הסוה מותר לאכול בלבד שיקריהם אחר הביעור ביעור כו' מפירות שביעית שלקט כדרך כל הפנים מההפקדון והאף לביהו אכור לאכול מהם אלא כל זמן שהם אוכלים ממין זה מן הקנה לוי לטיה מן הקנה חייב לבער ארוה סמן מן הכית וכיך כו' הביעור שיתק מון שלש סעויות לכל שבינו ורובינו ומוילי' שיש על פתם ביתו ואומר אחינו בית יסאל מי שרר לייול יסול זאמר ששס כל זה פליגי אס יכול כפ"כ העשיר לתור ולזכות